

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozen X,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Magliou,
sídlem T. G. Masaryka 282/57, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**,
sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KK/3749/LP/19-3 ze dne 14. 11. 2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje č. j. KK/3749/LP/19-3 ze dne 14. 11. 2019 a jemu předcházející usnesení Městského úřadu Nejdek č. j. OVV/448/2017 ze dne 4. 9. 2019 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Krajský úřad Karlovarského kraje je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Michala Maglii, advokáta se sídlem T. G. Masaryka 282/57, Karlovy Vary, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Nejdek rozhodl usnesením č. j. OVV/448/2017 ze dne 4. 9. 2019, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

není účastníkem řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití. Tohoto přestupku se měla dopustit podezřelá z přestupku tím, že nařkla žalobce z otravy jejích psů. Skutek městský úřad kvalifikoval jako podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se fyzická osoba dopustí hrubým chováním. Pro posouzení skutku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích nesplnily výroky podmínku krajní nevhodnosti. Z toho městský úřad dovodil, že žalobce není osobou přímo postiženou spácháním přestupku. Dále městský úřad žalobce nepovažoval ani za poškozeného, protože žalobce neuplatnil škodu podle § 70 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

2. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Překvalifikování skutku si vyžádala změna zákona. V souvislosti s ní se žalobce z procesní pozice navrhovatele přesunul do postavení oznamovatele, přičemž oznamovatel není účastníkem řízení. Náklady na právní zastoupení nejsou škodou, jejíž náhrady by se žalobce mohl domáhat podle § 70 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný nepřiznal žalobci ani postavení osoby přímo postižené spácháním přestupku ve smyslu § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky. Skutek byl kvalifikován jako přestupek, u něž není třeba souhlasu osoby přímo postižené spácháním přestupku k zahájení řízení.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž rozporoval samotné překvalifikování přestupku. Žalobce byl přesvědčen, že skutek měl být kvalifikován podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, pokud tedy neměl být kvalifikován podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Dále žalobce namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostálo požadavkům § 93 odst. 1 ve spoj. s § 68 správního řádu. Osočení z otravy psů je zvláště závažné pro zvýšenou osobní náklonnost, již se psi od svých chovatelů těší, a také pro fakt, že týrání zvířat sankcionuje trestní zákoník. Správní orgány odmítly žalobce náležitě poučit či stanovit příslušnou lhůtu k uplatnění nároku na náhradu škody, načež bez dalšího označily uplatnění nároku za opožděné.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že prvostupňový správní orgán zaujal stanovisko, podle něž nebyla naplněna skutková podstata přestupku ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích (muselo by se jednat o hrubou urážku). Věc překvalifikoval na přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích jako jiné hrubé jednání. Tuto kvalifikaci žalovaný nepřezkoumával, zabýval se pouze účastenstvím žalobce. Též napadeným rozhodnutím nerozhodoval o náhradě škody. Náhrada nákladů řízení za právní služby náleží pouze poškozenému, nikoliv navrhovateli, osobě přímo postižené spácháním přestupku ani oznamovateli přestupku.
5. V replice žalobce označil postup žalovaného za alibistický. K novému hodnocení skutku přistoupil městský úřad právě na základě pokynu žalovaného. Výsledná kvalifikace se přitom dotýkala žalobcova právního postavení. Pakliže by přestupek správní orgány kvalifikovaly jako hrubou urážku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, žalobce by se stal osobou přímo postiženou spácháním přestupku podle § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky. V takovém případě by mu náležela práva, jež mu správní orgány v přezkoumávaném řízení odíraly.

Posouzení věci

6. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil usnesení městského úřadu podle § 28 správního řádu o tom, že žalobce není účastníkem řízení. Jakkoliv jde o procesní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhodnutí vydané uvnitř správního řízení, obvykle je samostatně přezkoumatelné soudem jako rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního („s. ř. s.“). Nejde totiž o úkon, jímž se (pouze) upravuje vedení řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.], ale o úkon, kterým se závazně určují procesní práva a povinnosti osoby s potenciálním dopadem do jejích hmotných práv. To platí za podmínky, že je toto rozhodnutí vydáno v dosud neskončeném správním řízení (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 222/2014-147 ze dne 2. 7. 2015, č. 3288/2015 Sb. NSS, a č. j. 1 As 369/2019-33 ze dne 30. 3. 2020). Tak je tomu i v souzené věci, neboť řízení o přestupku pravomocně skončilo 23. 12. 2019 (poř. č. 69 správního spisu) a napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí městského úřadu byla vydána dříve (srov. i § 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je tedy přípustná.

7. Žaloba je také důvodná, ovšem z jiného důvodu, než se žalobce domnívá. V souzené věci byli žalobce s žalovaným ve při o to, zda je žalobce účastníkem řízení o přestupku jako poškozený či zda je alespoň osobou přímo postiženou spácháním přestupku podle § 70 a 71 zákona č. 250/2016 Sb. Při přezkumu v rámci žalobních bodů však soud narazil na to, že žalovaný i městský úřad neměli vůbec postupovat podle zákona č. 250/2016 Sb. a měli řízení dokončit podle zákona č. 200/1990 Sb.. Žalobce tak měl zůstat v postavení navrhovatele, tedy účastníka řízení podle § 72 písm. d) tohoto zákona.
8. K uplatnění nesprávného zákona soud v tomto případě přihlíží i bez výslovné námitky žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 Afs 51/2007-87 ze dne 28. 7. 2009, č. 1926/2009 Sb. NSS), neboť ten stávajícími žalobními body namítl nesprávné posouzení účastenství v řízení, což je otázka, pro kterou oba správní orgány považovaly rozhodné znění zákonů č. 250/2016 Sb. a č. 251/2016 Sb., které ovšem aplikovatelné nebyly.
9. V souzené věci bylo řízení o přestupku zahájeno na návrh žalobce dne 27. 6. 2017, kdy bylo osobě podezřelé ze spáchání přestupku doručeno oznámení o zahájení řízení. Stalo se tak ještě za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb. Žalobce tedy byl účastníkem řízení o přestupku podle § 72 písm. d) tohoto zákona, což správní orgány samy uznaly.
10. Účinností zákona č. 250/2016 Sb. od 1. 7. 2017 se na tom nic nezměnilo, neboť podle § 112 odst. 4 tohoto zákona měla být neskončená řízení dokončena podle dosavadních zákonů, tj. podle zákona č. 200/1990 Sb. To se týká procesního *postupu v řízení*, nikoliv hmotněprávní kvalifikace skutku, kterou soud nemá v této fázi řízení vůbec důvod řešit, neboť na postup v řízení nedopadá čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod [což plyne i z jinak kuriosního nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ze dne 4. 2. 2020 (54/2020 Sb.), srov. odst. 6 a 9 rozsudku KS v Plzni č. j. 17 A 75/2019-30 ze dne 30. 9. 2020].
11. Na uvedeném nemění nic ani to, že řízení o přestupku bylo po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. pravomocně ukončeno dne 3. 11. 2018 (poř. č. 42 správního spisu), neboť toto rozhodnutí bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno a odstraněno (poř. č. 47 správního spisu). Tím se věc vrátila zpět do okamžiku před vydáním zrušeného správního rozhodnutí, tj. do fáze již zahájeného správního řízení (neskončeného před účinností zákona č. 250/2016 Sb. ve smyslu jeho § 112 odst. 4).
12. Žalobce tedy zůstal navrhovatelem (účastníkem) v řízení o přestupku ve věci č. j. OVV/448/2017 i po účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. Jako s účastníkem řízení s ním správní orgány měly jednat až do konce řízení. Protože oba správní orgány dospěly k závěru, že účastníkem není, posoudily tuto zásadní právní otázku nesprávně.
13. Jelikož pro postavení žalobce bylo podstatné právo procesní, jsou nadbytečné úvahy, zda

je pro kvalifikaci jednání podezřelé z přestupku příznivější ta která úprava hmotného práva. S ohledem na to, že si správní orgány teprve musí ujasnit, podle jakých procesních ustanovení budou vůbec postupovat, nezabýval se soud ani tím, zda lze žalovaného považovat za poškozeného. Lze tak jen upozornit na novelizaci § 72 písm. b) zákona č. 200/1990 sb. provedenou zákonem č. 204/2015 Sb., podle níž je účastníkem řízení i poškozený *nebo* osoba, které byla přestupkem způsobena nemajetková újma (tj. tato osoba není poškozeným). O nemajetkové újmě však přestupkový orgán rozhodovat nemůže (§ 70 zákona č. 200/1990 Sb. novelizován nebyl).

Závěr

14. Z uvedených důvodů spočívají napadené rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje i jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Nejdek na nesprávném právním posouzení. Soud proto obě tato rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení budou oba správní orgány vycházet z toho, že žalobce měl být účastníkem řízení o přestupku ve věci č. j. OVV/448/2017 (§ 78 odst. 3, 4, 5 s. ř. s.) nejméně jako navrhovatel.
15. Soud přitom nepřehlédl, že toto řízení bylo po vydání napadeného rozhodnutí pravomocně ukončeno a pokud zůstane ukončeno, nelze v něm pokračovat (natožpak vydat rozhodnutí podle § 28 správního řádu, pro což ovšem s ohledem na obsah rozsudku ani není důvod). Za toho stavu se správní orgány musí zabývat tím, zda lze odstranit usnesení o zastavení přestupkového řízení ze dne 4. 12. 2019. Pokud ne, není žádné řízení, ve kterém by mohly pokračovat.
16. Žalobce měl ve věci úspěch a náleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči procesně neúspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Náhrada nákladů se skládá z odměny za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika jako podání ve věci samé) a tří režijních paušálů po 300 Kč dle § 9 odst. 4, § 7 bodu 3, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu. To vše zvýšeno o 2 142 Kč odpovídajících dani z přidané hodnoty a 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Žalovaný je proto povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč k rukám advokáta JUDr. Michala Maglii.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. prosince 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.